

**Lercháč – školní časopis studentů
Cyrilometodějského gymnázia
a střední odborné školy pedagogické Brno**

36/2018 - ročník XI.

ÚVODNÍ SLOVO	3
<i>Nová dálnice, nebo nedotčená příroda?</i> Tomáš Javora (G3)	3
OHLÉDNUTÍ	4
<i>Studijní pobyt v partnerské škole Lycée de la Sauque.</i> Kristýna Mikulková (G7) .	4
DIHUTAJ.....	6
<i>Gastronomická soutěž St. Paddy's Brownies Day</i>	7
<i>25. ročník celostátní přehlídky umělecké zájmové činnosti církevních škol</i>	8
<i>Den Země, téma Včely</i>	9
<i>Den Země, téma Zeměhra</i>	9
AKTUÁLNĚ	10
<i>Co mi škola dala a vzala aneb Zamyšlení maturantky.</i> Marie Jalová (G8)	10
ROZHOVOR	11
<i>... se sestrou Cyrilou.</i> Michala Marečková, Matěj Standara (G3)	11
ANKETA	14
<i>Jak se vám líbil letošní Den Země?</i>	14
STUDENTSKÁ TVORBA.....	15
<i>Město v zimní podvečer.</i> Simona Kapitániková (G3)	15
<i>Válka s bouřkou.</i> Michal Palát (G8)	15
<i>Dabovat, nebo titulkovat?</i> Hana Martauzová (G7)	16
<i>Virtuální svět, nebo skutečný život?</i> Tomáš Javora (G3)	17
<i>Velikonoční ráno.</i> Zuzana Mikulíková (G5)	18
<i>Out of the Box.</i> Viktorie Indrová (PMP1)	19
<i>Karikatury.</i> Studenti G5	21
RECENZE.....	22
<i>Marek Orko Vácha: Nevyžádané rady mládeži.</i> Petr Hanák (G5)	22
ZAJÍMAVOSTI. Tomáš Javora (G3)	23
VTIPY. Aneta Vobořilová (G3)	24

Nová dálnice, nebo nedotčená příroda?

Tuto otázku si klade lidstvo už mnoho let. Má stát podpořit stavbu moderní silniční komunikace, nebo má zajistit, aby měla příroda své bezpečné a klidné zázemí? Názory lidí se velmi liší a proto bychom se i my měli rozhodnout, zda je uskutečnitelné jen jedno ze dvou řešení, nebo je možné zohlednit podstatu obou, a vytvořit tudíž kompromis.

Silniční síť v naší zemi není už od dob komunismu nejnovější, a proto dochází k rozsáhlým přestavbám vozovek. Na jednu stranu je to potřebné. Na straně druhé však vzniká obrovský problém spočívající v ochraně životního prostředí. Je dobře, že auta projíždějící lesem vypouští do ovzduší spoustu škodlivých emisí? Může se orná půda ještě někdy obdělávat, pokud bude přikryta krunýřem z betonu? Odpověď všichni známe. Ne.

Stavba je avšak nutná, i když se může zdát ze strany člověka poněkud sobecká. Lidé stavějí a vylepšují nové silnice jen kvůli svému komfortu během cestování. Představte si, že jedete v autě tři hodiny po polní cestě. Hrůzná představa, vidíte? Je tedy modernizace vždy špatná?

Podle mého názoru by byl dobré řešení kompromis. Potřebujeme dobré vozovky, ale i zdravou přírodu. Nebylo by tedy na škodu ukončit stavbu nových silnic a ty staré, kterých je zde mnoho, modernizovat. Přírodní krajiny by se už nenarušovaly a zůstaly by od této chvíle stejně rozlehlé.

Je tedy v silách člověka přírodu uchránit před sebou samotným, nebo ji člověk arogantně zničí? Co si myslíte vy? Lidstvo nyní zašlo velmi daleko a ohrožuje stvoření, z něhož vzešlo – přírodu. Můžeme i my ovlivnit osud celé naší krásné modré planety?

Tomáš Javora (G3)

Studijní pobyt v partnerské škole Lycée de la Sauque La Brède, září – listopad 2017

Jednoduše řečeno, na studium v zahraničí vás nic a nikdo nepřipraví. Jasně, můžete si o tom něco přečíst, snažit se psychicky se připravit a vyzpovídat ty, kteří tam byli před vámi. Pravdou ale zůstává, že realita je pro každého jiná. Skáčete do neznáma, a na to vás nikdy nikdo nepřipraví. Na tři měsíce si sbalíte kufry, nasednete do letadla směr cizí země a cizí rodina, kde na vás navíc každý mluví jazykem, který zas tak dobře neovládáte.

Začátek je zmatek. Pamatuji si, jak ještě v letadle jsem nemohla uvěřit tomu, že jsem to vážně udělala. Kdy jsem sebrala dost odvahy odjet někam, kde budu tři měsíce žít sama? Co když se mi ve škole nebude líbit? Co když mi hostitelská rodina nebude vyhovovat? Co když nezapadnu? Co když se nedomluví a nezvládnou se ani zeptat, kde je záchod? Nechala jsem svůj dosavadní život za sebou, sbalila si kufry a odjela na čtvrt roku. Já měla to obrovské štěstí, že jsem se setkala s mnoha úžasnými lidmi, kteří mě přijali a vzali mě mezi sebe, jako kdybych tam byla odjakživa. Stali se velkou součástí mého života a ještě teď, pět měsíců po mém odjezdu, se mi po nich stále stýská. Všichni na mě byli hodní, pomáhali mi a starali se o mě, ale to samozřejmě pořád neulehčuje tu situaci jako takovou. Jednou jsem někde četla, že studium v zahraničí bude pravděpodobně to nejšťastnější a nejsmutnější období zároveň. Neumíte si vůbec představit, jak

moc je to pravda. Potkala jsem tolik skvělých lidí, viděla tolik úžasných věcí, tolik jsem se nasmála a byla hrozně šťastná, zároveň mi ale pořád chyběla moje rodina a kamarádi, kteří ode mě byli tolik kilometrů daleko. Často jsem si přála, aby ty věci se mnou mohli zažívat lidé, kteří na mě čekali doma, a současně jsem si někdy připadala šťastná až přespříliš, protože by mi přece můj život v České republice měl chybět víc.

Nebudu lhát a říkat, že všechno bylo pořád skvělé, to snad ani není možné. První den v nové škole jsem byla zoufalá a jediné, co jsem chtěla, bylo být zpátky ve své třídě, kde všechny znám a všichni znají mne, kde se cítím dobře a uvolněně, ne mezi lidmi, které neznám a kterým skoro ani nerozumím. Všechno chce ale svůj čas, a teď mi moje francouzská třída velmi chybí, protože postupně se z nich všech stali moji kamarádi. Evropské státy nejsou tak rozdílné, takže kulturní šok nebyl nijak veliký, horší byl šok ze školy. Věděla jsem, do čeho jdu. Anička (která byla v Lycée de la Sauque rok přede mnou) trpělivě odpovídala na všechny moje otázky, ale naživo je to stejně trochu náraz. Internát, žádná wifi a mobily povolené jen v parku. No, začátky byly mírně krušné. Na druhou stranu to mělo mnoho pozitiv (ale to nemění nic na tom, že internetu se dobrovolně vzdávat nehodlám), jako například to, že vztahy se upřímně utužují lépe, když nemůžete dělat nic jiného než si povídat. Internát byl navíc pro moji francouzštinu naprosto skvělý, protože od sedmi ráno do jedenácti večer jsem snad nezažila dvě minuty, kdy bych nemusela mluvit francouzsky nebo kdy by někdo nemluvil francouzsky na mne.

Mám pocit, že jsem trochu odbočila, chtěla jsem, aby tento text byl především motivační. Byla to velká, až strašidelná věc, do které jsem se pustila? Určitě. Stálo to za to? Stoprocentně. Nejen proto, že se moje úroveň francouzštiny posunula nejméně o dvě úrovně výš. Byla to naprosto nová a skvělá zkušenost. Musela jsem se osamostatnit, nebyl nikdo, za koho bych se mohla schovat, prakticky vzato jsem to byla já versus všechno kolem mě. Velmi mne to posunulo. Uvědomila jsem si tolik věcí, a to nejen o sobě, ale celkově o světě. Třeba jak důležité je nebát se, prostě to udělat, moc nad tím nepřemýšlet. Vyjít ze své komfortní zóny, sbalit kufry a prostě jet. Váš život vám nikam neuteče. Kamarádi na vás nezapomenou, rodina se na vás nebude moci dočkat. Došlo mi, že ne všechny věci jsou tak důležité, že se musíte snažit a jít si za svým. Nestresujte se tím, co není podstatné. Nemusíte mít ve škole ze všech předmětů skvělé známky, samozřejmě nepropadejte, ale soustřeďte se na to, co vás baví, co chcete v budoucnu dělat, v čem vidíte smysl. Nemůžu najít snad ani jednu negativní věc, kterou by mi tento pobyt přinesl, snad jen to, že teď jsem ještě víc neochotná zůstat příliš dlouho na jednom místě. Na světě je tolik skvělých lidí a nádherných míst, a proto je škoda zůstat v Brně za oknem.

Našla jsem druhou rodinu. Víím, že v malé vesničce u Bordeaux žije rodina a kolektiv, kteří mě vždy přivítají s otevřenou náručí a ke kterým už vždycky budu cítit pouto. Našla jsem tolik kamarádů z celého světa. Z USA, Německa, Nového Zélandu, Koreje, Anglie. Mám naplánovaný program na prázdniny tak

na tři roky dopředu. S ostatními studentkami z výměnného pobytu (i když ty studovaly v Arcachonu) jsme trávily každou sobotu v Bordeaux, kdy jsme byly každá z jiné země, a proto jsme se domlouvaly jen anglicky. Máme v plánu se všechny navzájem co nejdříve navštívit. Našla jsem tolik nových možností, otevřelo se mi tolik dveří do budoucna. Procestovala jsem pět regionů Francie, strávila jsem týden v Paříži. Objevila jsem, že ne všechny kočky jsou potvory a že hlídat děti je o dost složitější, když jejich jazyková úroveň je lepší než ta vaše.

Prostě se nebojte. Netušíte, co vás čeká, a to je dobře. Já jsem měla obrovské štěstí, ne každý narazí na tolik skvělých lidí jako já, ale myslím si, že co se Lycée de la Sauque týče, ještě nikdo neměl problém s hostitelskou rodinou nebo zapadnout do školy. Takže jestli o studiu v Lycée de la Sauque nebo kdekoli v zahraničí uvažujete, jděte do toho, dokud máte tu možnost. Nebudete litovat, to vám slibuju. Já doufám, že si to budu moci zopakovat i na vysoké škole. Bon voyage!

Kristýna Mikulková (G7)

K. Mikulková stojí v nejvyšší řadě, 5. zleva.
Foto © archiv K. Mikulkové

DIHUTAJ
15. 2. 2018
Brno, Klub Leitnerova

Foto © archiv CMGaSOŠPg Brno

**Gastronomická soutěž
St. Paddy's Brownies Day
CMGaSOŠPg Brno, 15. 3. 2018**

1. místo:
Barbora Veselská (G4)
Julie Mičáková (G4)

2. místo: Michaela Šrůtková (PL2)

3. místo: PMP3

Foto © archiv CMGaSOŠPg Brno

25. ročník celostátní přehlídky umělecké zájmové činnosti církevních škol Odry, 3. – 7. 4. 2018

Jestli jste měli pocit, že v týdnu od 3. do 6. dubna bylo na školních chodbách a ve třídách nějak mrtvo, rád bych vám nyní objasnil pravý důvod této záhady. 3. dubna totiž spousta větších či menších umělců naší školy vyrazila na akci, jejíž hrozivý název stojí o něco výše. V Odrách se sešly delegace z 22 škol - zpěváci, muzikanti, recitátoři, tanečníci, herci a ještě mnoho dalších zajímavých lidí. Dva a půl dne trvalo, než bylo předvedeno všech 96 vystoupení, která si jednotlivé školy připravily. Mezi usilovným zkoušením jsme neměli mnoho času je sledovat, ale shlédli a poslechli jsme si mimo jiné alespoň píseň o lásce k dívce z plakátu, Hamleta v originále a dozvěděli jsme se, co dělají zlatí hadi.

Mezi tím vším zkoušením a sledováním přišel čas na to, abychom vstoupili na pódium i my sami. Dramka nám čistě vědecky vysvětlila, jak funguje mozek, s orchestrem jsme zavítali do období baroka i swingu, sóloví vystupující zahráli na housle a zarecitovali a se sborem jsme interpretovali různorodé písně včetně hymny SDM v Krakově. Mnoho z nás si pak ještě zazpívalo na koncertu Hradišťanu a slavnostní mši svatě. Všem se vystoupení docela povedla, a proto jsme byli překvapení, když jsme nebyli vybráni na slavnostní galavečer, kde vystupuje výběr ze všech vystupujících. Alespoň jsme se tedy ponořili do hlubin - hudby, tance a dramatu - v roli diváků. Později večer nás však čekalo překvapení - budeme se sborem vystupovat v pátek na

galavečer u natáčeném televizi Noe. Vrhli jsme se tedy do pilného zkoušení, abychom dopilovali naše dvě písně k dokonalosti. Večer jsme se značnou nervozitou vstoupili do záře reflektorů a na úvod celého koncertu zahráli a zazpívali. 13. května ve 20 hodin se v televizi Noe můžete podívat, jestli se nám to povedlo. Tím končilo naše koncertování. Už se jen pomodlit, napít, vyčistit si zuby a uložit se k poslední noci v Odrách.

Ráno jsme už v autobuse Bohu poděkovali za všechny čisté tóny, pěkné chvíle, pomoc organizátorům i za krásné kopce okolo nás. A jestli se chcete příště přidat, sbor i orchestr pro všechny schopné talenty dveře dokořán otevřené.

Petr Hanák (G5)

Foto ©

<http://www.cssodry.cz/detailalbum.aspx?IDAlbum=65>

Den Země, téma Včely Den Země, téma Zeměhra CMGaSOŠPg Brno, 12. a 16. 4. 2018

Ve čtvrtek 12. 4. 2018 proběhl u nás ve škole Den Země na téma Včely. Přednášejícím byl doc. RNDr. Vladimír Ptáček z Přírodovědecké fakulty Masarykovy univerzity Brno. Dvou přednáškových bloků se zúčastnili studenti tříd z vyššího gymnázia a pedagogické školy.

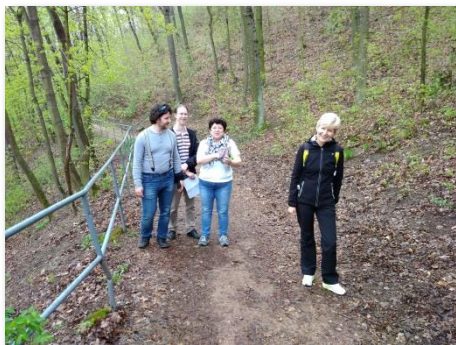
(red)

Foto © archiv CMGaSOŠPg Brno

V pondělí 16. 4. 2018 proběhl ve Wilsonově lese Den Země. Tématem byla Zeměhra a akce se zúčastnily třídy nižšího gymnázia. Žáci byli rozděleni do několika skupin a měli za úkol obejít všechna připravená stanoviště. Tým, který nejlépe splnil všechny úkoly, zvítězil.

(red)

Co mi škola dala a vzala aneb Zamyšlení maturantky

S blížícím se koncem docházky na střední školu asi mnohý z nás začne bilancovat a zamyšlet se nad tím, co ve škole získal a co naopak ztratil.

Každý může jistě říct, že díky škole získal určité zkušenosti, a to jak ve vztazích s lidmi, tak v učení se zodpovědnosti. Člověk se každý den učil, jak se má chovat k lidem kolem sebe, k učitelům jakožto nadřízeným a ke svým vrstevníkům. Student zde může získat přátelství, z nichž některá mu možná vydrží celý život.

Primární účel gymnázia je jistě předávat vědomosti. Ačkoli můžeme polemizovat o kvalitě učitelů, každý z nich ve studentech něco zanechal. Výhodou gymnázia je, že se zde student seznámí s mnoha rozličnými předměty a může se rozhodnout, kterému se v budoucnu bude věnovat. Zároveň se naučí plnit své povinnosti.

Za velký zápor gymnázia lze považovat to, že obírá studenty o čas. Studenti se musí učit na spoustu testů a plnit mnoho úkolů. Učí se do předmětů, které v budoucnu třeba nikdy potřebovat nebudou. Kvůli přístupu některých učitelů mohou mít z vyučování stres.

Já si myslím, že mi škola předala určitý všeobecný přehled. Mnoho mi dalo i poslouchání zkušeností učitelů. Rozhodně mne škola přiměla zamyšlet se. Nad světem, sebou, vztahy mezi lidmi.

Vzdělání je v životě člověka jistě potřebné, a ačkoli systém středních škol není v naší zemi vyřešen nejšťastněji, předá studentům do života víc, než si oni sami často myslí.

Marie Jalová (G8)

... se sestrou Cyrilou

1. Kde jste vyrůstala? Jaké bylo Vaše dětství?

I když jsem se narodila v Jihlavě, protože v nedaleké vesnici Puklice tehdy moji rodiče u babičky a dědečka z taťkovy strany po svatbě žili, v mých 3 měsících jsme se přestěhovali do Brodku u Přerova, k druhé babičce a dědečkovi. V téhle hanácké dědině mezi Přerovem, Prostějovem a Olomoucí jsem prožila celé své hezké vesnické dětství včetně docházky do základní školy. Tož tak... ☺

2. Kde a na jakých školách jste studovala? Které předměty Vás bavily nejvíce?

Po skončení tehdy ještě osmileté základní školy jsem absolvovala pětiletou bilingvní česko-francouzskou sekci Slovanského gymnázia v Olomouci. Už tenkrát mne kromě české a francouzské literatury nejvíce bavil dějepis. Na filozofické fakultě jsem vystudovala obor historie – česká filologie a poté v rámci doktorského studia obecných dějin středověku studovala v Paříži na Universitě Paris IV – Sorbonne.

3. Kdy a proč jste se rozhodla stát řeholnicí? Proč jste vstoupila právě do Kongregace sester sv. Cyrila a Metoděje?

Během gymnaziálních studií jsem vopímáhala rodičům v naší rodinné cestovní kanceláři coby tlumočnicka a průvodce po evropských poutních místech (mám dokonce zkoušky z průvodcovství cestovního ruchu ☺). V zahraničí jsem potkávala řeholníky a začala přemýšlet nad tím, zda to náhodou není i moje cesta. V sedmnácti jsem už měla jasno (defini-

tivně během setkání mládeže s Janem Pavlem II. na Sv. Kopečku u Olomouce). Hned po maturitě jsem se 2. září přestěhovala na Velehrad a dvacáté narozeniny už oslavila v novém domově. A proč právě naše cyrilometodějská kongregace? Myslím, že díky cestování i naší národní historii jsem dost velký vlastenec a velmi prožívám přínos sv. Cyrila a Metoděje v souvislosti s hlášením evangelia našim velkomoravským předkům.

4. Jaké byly začátky Vaší učitelské kariéry?

Ve školním roce 2000/2001 jsem ještě při studiu začínala s kroužkem francouzštiny, posléze přibýly hodiny češtiny na pedagogické škole a nižším gymnáziu, v září 2007 byla na nižším gymnáziu zahájena výuka francouzštiny jako druhého cizího jazyka a nakonec došlo i na dějepis. Byla to krásná doba, i když jako každý začátek také náročná... ☺

5. Co Vás na práci se studenty nejvíce těší?

Snad to nevyzní pateticky, ale opravdu mne těší to, že mohu být u toho, jak se rozvíjíte a poznáváte svět. Mám vás moc ráda a fandím vám!

6. Jak jste se stala šéfredaktorkou školního časopisu Lercháč?

Ta historka je už asi známá. Jednoho prosincového dopoledne roku 2007 mne v tercii při hodině slohu napadlo: co takhle založit školní časopis? Nejdříve to znělo dost šíleně. K čemu vlastně? Kdo to bude číst? To už tu jednou bylo a po odchodu zapojených studentů vše skončilo... Po počátečních rozpacích se však dvanáctka odhodlaných terciánů dala do

práce a jako první společný úkol jsme hledali vhodný název časopisu. Padaly nejrůznější návrhy, mezi nimiž nakonec zvítězil Lercháček. Poté, co jsme si ověřili, že na nedalekém Gymnáziu Matyáše Lercha opravdu neexistuje periodikum shodného názvu, se práce rozběhla naplno... No a už mi to zůstalo, jen studenti, které učím češtinu a zvu ke spolupráci, se mění. Víte, že jste už čtvrtou generací, která se na vzniku Lercháče podílí?

7. Chtěla byste čtenářům něco vzkázat?

Nebojte se mít sny o svém životě a nepřestávejte toužit po jejich naplnění. A hlavně: udělejte pro to všechno, co je ve vašich silách! Nikdy na to nejste sami... ☺

...a ještě pár rychlých otázek:

Káva, nebo čaj?

Káva, a prosím s mlékem, bez cukru.

Mléčná, nebo hořká čokoláda?

Hořká. A může být i s mandlemi.

Hotel, nebo stan?

Dřív býval stan, teď spíš ta pevná střecha.

Časopis, nebo kniha?

Knihy... hodně knih.

Auto, nebo kolo?

V Brně auto, u rodičů na dědině kolo.

Pizza, nebo špagety?

Pizza. Ale ne moc často.

Divadlo, nebo kino?

Divadlo.

Růže, nebo kopretina?

Růže. A k tomu i slunečnice.

Kočka, nebo pes?

Samozřejmě pes. Bígl! ☺

Spejbl, nebo Hurvínek?

Pořád ještě Hurvínek, i když věkem se už blíží Spejblovi.

Modrá, nebo červená barva?

Modrá. A taky bílá (i když to není barva).

Jaro, nebo podzim?

Jaro je probouzení a vzkříšení k životu, podzim jsou zase barvy, plody, les vonící po houbách a mlhy... Obojí.

Hory, nebo moře?

Na obou místech zažíváte absolutní svobodu a pocit, jako byste létali. Takže je to jasné... ☺

Děkujeme za rozhovor!

Michala Marečková, Matěj Standara (G3)

*Mgr. Monika Vondráková, Ph.D.
(s. Cyrila)*

- narodila se 29. 9. 1976 v Jihlavě
- po maturitě na česko-francouzské sekci Slovanského gymnázia v Olomouci absolvovala filozofickou fakultu Univerzity Palackého Olomouc (obor historie – česká filologie)
- v rámci doktorského studia obecných dějin středověku studovala v Paříži na Universitě Paris IV – Sorbonne
- v naší škole vyučuje od školního roku 2000/2001
- má ráda klasické anglické detektivky a dílo Járy Cimrmana
- také ráda cestuje, zejm. do Francie ☺
- má tři mladší bratry a tři mladší sestry
- žije v Brně

Foto © archiv s. Cyrily

**V tomto čísle Lercháče nás zajímalo:
Jak se vám líbil letošní Den Země?**

Prokop Štěpánek (G8)

Den Země mě velmi bavil. Při psaní cvičných testů byla prázdná škola a nikdo mě nerušil.

Jakub Lunzar a Kryštof Kvasnička (G4)

Líbila se nám rozmanitost terénu a zá-
ludné otázky. Nejlepší bylo stanoviště
šifry. A taky se nám líbila ta mrtvá stano-
viště.

Benjamin Levíček (G2)

Bylo fajn, že byly třídy namíchané. Neby-
lo to daleko od školy. Líbilo se mi, že jsme
vyhráli! ☺ Možná kdyby bylo o dvě stano-
viště méně... Ale jinak se mi to líbilo.

Luboš Janda (G2)

Jo, program byl dobrý. Akce se mi líbila.
Byla dobrá.

Anna Maxová (G3)

Vymyšlené to bylo pěkně, jen realizace a
organizace trochu zaostávala.

Michaela Plechlová (G3)

No, nebylo to moc zábavný, a hlavně to
bylo dlouhý a nepromyšlený. Ale jinak
dobrý.

Mgr. Terezie Zatloukalová

(po dlouhém mlčení) Je co zlepšovat, ale
my víme, jak na to.

RNDr. Veronika Svobodová, Ph.D.

Moje pocity jsou smíšené.

Mgr. Marie Krchňáková

Myslím, že tomu třída PMP1 věnovala
dost času. Nakonec se podařilo vše sesta-
vit. Bylo velice důležité, že nám přálo
počasí a že nám s trasou moc pomohl
Pepa.

Helena Císařová, Simona Kapitániková (G3)

Líčení

Město v zimní podvečer

Sedím sama na nedalekém kopci a jediné, co je okolo mne, je štiplavý chlad. Sice na mě svítí tenké vlasce paprsků právě zapadajícího slunce, ale přece jen vím, že teď vládne zima. Paprsky už nemají tu mocnou sílu. Tiše sedím a pozoruji, jak zlatý kotouč zapadá za temnou siluetu vysokých staveb. Je to, jako by jeho vznešená hlava klesala pod námahou hříchů všech lidí. Avšak s úpadkem jednoho světla se zjevuje nové, druhé světlo.

Malá světýlka se v dálce začínají pomalu, ale jistě scházet. Ale jakoby se styděla. Postupem času se však malinké houfy falešných hvězd rozrůstají. Mezitím mne však okolní chlad zcela otupil. Scházím z kopce dolů zpět do města.

Čím níže jsem, tím více město kolem mne ožívá. Vysoké lampy se na mě shora usmívají. Ach, jejich úsměv je tak upřímný a zářivý. Avšak každá věc v tomto městě se tváří odlišně. Třeba auta. V zapadlých uličkách, kde kolem nich procházím, se na mě usmívají. Víím však, že za dalším rohem auta odhalí svou pravou tvář. Naštvaně se mračí na všechny kolem sebe. Kazí tím tu krásnou, avšak uměle vytvořenou romantickou atmosféru.

Z výloh, které spatřuji kolem sebe, křičí zboží nejrůznějších barev a chutí. Jakoby tyto výlohy spolu hrály hru. Předhánějí se, kdo je lepší a krásnější, jako malé děti na dětském hřišti. Někdo je větší, někdo zase barevnější. Tato hra však nemá konec. Zboží se zde objevuje

znovu a znovu, až mám pocit, jako by ho bylo na světě nekonečno. Pokračuji dále kolem těchto dětských hřišť. Hluk a ruch se pomalu rozrůstá do enormních rozměrů. Pohlcuje vše okolo a mate moje smysly. V dálce je slyšet smutná hudba a dětský pláč. Z hospody hned vedle mě se line smích a do všeho toho chaosu se ve vzduchu vznáší vůně dobré kávy a čokolády.

Vyčerpaně už jen klopytám po dlaždicích, které jakoby naschvál nejsou na svém místě. Rychle vcházím do svého bytu. Chci být už pryč od všeho toho zmatku! Ještě chvíli ke mně doléhá ten ruch a hluk, ale pak už jen ticho. Hlava mi stále třeští a nohy mě bolí. Mám pocit, jako bych na nich měla dva těžké kameny. S úlevou a pocitem blaha uléhám na lůžko a zavírám oči. Pomalu propadám magickému světu snů. A i když byl můj podvečer náročný, usínám se šťastnou vzpomínkou na zlatý kotouč a falešné hvězdy.

Simona Kapitániková (G3)

Válka s bouřkou

Je nesnesitelná zima. Sedím schoulený v klubičku u krbu, protože jinde v chatrči se nedá být. Jediným zdrojem tepla a světla jsou divoce plápolající plameny. V dále se ozývají hrozivé zvuky bouřky. V tomto období nebývají bouřky tak silné a chladné, ale takto vysoko v horách může být vše jinak.

Hluboké ticho ruší pouze bzukot splašených much, které stejně jako já nečekaly tak rychlou změnu počasí. A je to tady. Vidím první záblesky. Jsou ještě daleko, ale už se blíží. Jakoby mířily přímo

na mě. Z druhé strany slyším hromy. Připomínají válečné bubny, vojsko, které právě obklíčilo svoji kořist. A tou kořistí jsem já. V místnosti panuje napětí. I mne už ovládlo. Za okny je vidět hustý déšť. Okenice se klepou, jako by chtěly vyskočit z pantů. Najednou se ozvala obrovská rána. Ve vedlejší místnosti prasklo okno. Nestihl jsem se ani vzpamatovat a už se do mne opřel silný vítr, málem mne povalil na zem. V tu chvíli se okna v místnosti rozhodla vzdát. Zmatek. Neskutečná zima, mokro, vítr fouká chvíli na jednu stranu, chvíli na druhou, jakoby nevěděl, kde udeřit jako první. Moc toho nevidím. Oheň v krbu tento nápor nevydržel, a tak jsem v tom sám.

Vypukla obrovská bitva. Díky častým útokům blesků, které osvětlují celou místnost, vím, že okna už nemám žádná. Dost mne to zneklidnilo. Všude se povalují poničené a rozházené věci, které vítr rozfoukal po celé chatrči. Pod okny se tvoří obrovské louže. Zmateně pobíhám tam a zpět, abych zachránil, co se dá, ale obrovský víchr spojený s kapkami deště mi to úspěšně kazí. Dělá si se mnou, co chce. Padám na mokrou omláčenou podlahu. Kolem mě to vypadá jako na bojišti. Věci létají z jedné strany na druhou. Mám strach, že chatrč takový nápor už dlouho nevydrží. Dřevěná okna kvílejí bolestí a nebezpečně se kymácejí. Už nemám sílu bojovat. Další obrovská rána, záblesk a tma.

Ticho. Pomalu otvírám oči. Seshora mě oslepuje neskutečně silná bouře. Všechno mě bolí, jsem doslova zasypaný spoustou věcí, kolem mě je neskutečný nepořádek. Ležím v rozpadlé chatrči a začíná nový den.

Michal Palát (G8)

Zamyšlení

Dabovat, nebo titulkovat?

V dnešní době pochází velké množství filmů ze zahraniční produkce. Ne každý ale bez problému ovládá cizí jazyk, v němž je film natočený. Proto jsme postaveni před volbu, zda sledovat film s titulky, či dabovaný.

Dabing je pro diváka jednoznačně jednodušší. Na film s kvalitním dabingem je radost se dívat. Ovšem dabing vždy nemusí odpovídat našim představám. Vsadím se, že vás teď napadl nějaký film, nad jehož dabingem jste buď tiše lamentovali, hlasitěji lamentovali, nebo jste ho prostě vypnuli a pustili si originál. No není tomu tak?

Kolikrát jste slyšeli o tom, kolik lidí se naučilo cizí řeč sledováním filmu v originále s titulky? Nebo dokonce s titulky anglickými? Já opravdu mnohokrát. Ovšem každý na to nemá trpělivost. Například já, jakožto ne úplně vášnivý čtenář, tudíž člověk ne úplně rychlý ve čtení, mám s titulky občas problém. Když je mluvený projev rychlejší, je rychlejší i text, který je třeba stíhat. Zároveň se snažíte sledovat i obraz, aby vám neunikl ani jeden možný úhel pohledu na úsměv Simona Bakera. A když si při tomhle očním kmitu vzpomenete, že máte poslouchat i Simonovu angličtinu, abyste se zdokonalili v jazyce, vybuchnete. Pak se uklidníte, originál vypnete, pustíte si seriál s dabingem a s kafíčkem v ruce a úsměvem na tváři obdivujete, jak Simon řeší jeden případ vraždy za druhým a pořád u toho tak skvěle vypadá. Na angličtinu máte přece jen čas ve škole.

Je na každém z vás, co je vám milejší. Máte možnost výběru. Tedy většinou. Já například preferuji dabing, jsem totiž líná. Můj kluk preferuje film v originálním znění, líný totiž není. Tady nastává problém, který má ovšem jednoduché řešení. Zhlédneme český film. Pro mě je plusem, že mluvený projev bude český, pro něj existují plusy hned dva. Bude to v jeho oblíbeném originálním znění, a navíc nehrozí, že by ve filmu hrál Simon Baker.

Hana Martauzová (G7)

Virtuální svět, nebo skutečný život?

Sociální sítě v dnešní době doslova ovládají svět. Internet je nyní téměř ve všech domácnostech. Stává se nemalou součástí našeho každodenního života. Je ale mobil v ruce pokrok technologií, nebo cesta ke zhoubě lidstva v samotném jeho základu? Je sledování sociálních sítí prospěšné? Názory lidí na tuto otázku se liší, a proto si na ni utvořme svůj vlastní pohled.

Starší lidé se přiklánějí k názoru, že sociální sítě a soukromé webové stránky mají na lidi, kteří se k těmto informacím nějakým způsobem dostanou, převážně negativní dopad. Z jistého úhlu mají pravdu – někteří lidé jsou vskutku na Facebooku závislí. Tráví zde spoustu času a chatují se svými přáteli, které nemusí ani osobně znát. Jiným problémem jsou tzv. sociální bubliny. Spočívají v tom, že lidé jsou prostřednictvím upoutávek a tím, co jim Facebook zobrazí na hlavní stránce, ovlivňováni, a to i nepravdivými výmysly (v angličtině označovanými jako „fake news“). Tak se tito lidé pomalu dostávají do skupiny lidí se stejnými názory, avšak podloženými nepravdivými

informacemi. Sociální bubliny vznikají nejčastěji před volbami.

Druhá možnost, jak internet použít, je spíše pozitivní. Lidé se mohou kdykoli dorozumívat se svými přáteli. Nezáleží na tom, kde jste. Kdykoli můžete vzít do ruky mobil a zavolat svým rodičům či kamarádům. Pochopitelně další výhodou je i finanční rozdíl mezi dopisem, který navíc musí putovat na poštu, a SMS či zprávou odeslanou z aplikace Messenger.

Já osobně si myslím, že internet a sociální sítě jsou velký pokrok pro lidstvo, avšak mají i své temné stránky. Facebook mám již několik let a pochopitelně jsem mohl pocítit změnu chování přátel před prezidentskými volbami. Všichni moji přátelé sdíleli příspěvky podporující prof. Jiřího Drahoše. Miloše Zemana jsem téměř nevidal, a přesto volby vyhrál. Internet má obrovskou moc.

Nyní si už můžete utvořit představy o pozici virtuálního světa v dnešní době. Děsí vás to? Jste plni očekávání příštích dnů, nebo to ve vás nezanechalo sebelepší dojem? Ví někdo, zda bude skutečný život existovat i v příštím století? Odpověď známe jen stěží. Je však jisté, že virtuální revoluce na to bude mít velký vliv.

Tomáš Javora (G3)

Velikonoční ráno

Ranní slunce. Nepřítel studentů, zvlášť o Velikonocích! Neboť kdo by si nepřál ještě alespoň pět minut poležet ve vyhřáté posteli ve tvaru obdélníku o rozměrech 2 x 1 metr? No, kdo? Avšak to není možné, když vám ta zářivá koule plynu svítí přímo do obličeje. A když se k tomu přidá ještě neodbytné pípání proklatého budíku? To je přímo recept na zkažené nedělní ráno.

Dívka zachumlaná v povodni přikrývek se protáhla, vydala neidentifikovatelné zvuky a konečně vzala na vědomí tu pípající hračičku ležící na jejím nočním stolku. Tento nebohý přístroj se poddal jejímu doteku a díky bohu-konečně sklapl. Mladá žena se tedy přinutila vstát. Prohlédla na budík, který ležel u jejích nohou po tom, co ho tak jemně přiměla zmlknout. Avšak ji spíše zaujalo něco úplně jiného. Displej této věci totiž ukazoval, že právě teď zbývá do osmi hodin jenom patnáct minut. V prosluněné místnosti se ozvalo hlasité zaklení, které trochu poskvřnilo čistotu toho nádherného rána. Dívka rychle vystřelila z pokoje a... její obličej dostal příležitost se zblízka seznámit s parketami podlahy. A věřte mi, když vám řeknu, že oba účastníci tohoto setkání nevypadali, že by je to zrovna potěšilo.

Žena se sebrala ze země a odhopsala do kuchyně. Spěchala, neboť za hodinu se měla nacházet úplně někde jinde, v kostele postaveném 20 kilometrů od jejího útulného bytu. Teď už si vzpomněla, proč si vlastně nařizovala budík, aby ji vzbudil v takovou nekřesťanskou hodinu.

Samozřejmě, kdyby nešla spát až ve dvě hodiny, tak by se jí vstávalo líp, ale jsou přece Velikonoce, tak jí to odpustíte.

Zatímco se jí vařila voda na čaj (kafe = nejhorší věc, kterou kdy lidstvo vynalezlo), vydala se dívka převléknout do oblečení, které by se hodilo na oslavu křtu dcery její sestřenice. Nebylo by totiž nevhodnější, aby se v domě Božím ukázala v růžovém pyžámku s králíčky a ve fialových papučkách ve tvaru žab.

Hned poté, co si natáhla silonky barvy připáleného pudingu, se z vedlejší místnosti ozvalo bublání vody. Ještě však na sebe musela dostat tyrkysové šaty s volánky. Poté, co to zvládla, se vydala pro svou odměnu, snídani. Dívka do sebe rychle hodila jogurt a čaj - samozřejmě, že se zvládla spálit- a rozběhla se na autobus.

Nakonec se do kostela dostala s předstihem, do začátku zbývalo ještě pár minut. A aby dostala své pověsti nešikovné holky, stihla se ještě přerazit o skupinku kluků, kteří si hráli na honěnou na prostranství před kostelem. Naštěstí se nikomu nic nestalo a dívka zaplula na prázdné místo v lavici a konečně si oddechla. Teď měla pár minut na přemýšlení. V tu ránu si vzpomněla na tu jedinou věc, na kterou zrovna neměla zapomenout. Celé její tělo sebou trhlo a její rty propustily tichý povzdech: „Vždyť já jsem to v tom spěchu zapomněla doma...“

Zuzana Mikulíková (G5)

Out of the Box

Aurora was blind.

„Breakfast!” said Dora, kindly, and Aurora immediately turned her head and smiled at her. When she heard the noise of the plate touching the table, wonderful smell filled her bedroom.

„Egg with toast?”

„Egg with toast like every Monday,“ answered her mum.

„Thank you.“

Aurora took a knife and a fork. Both were cold from the water that Dora had washed them in, but her daughter was used to it.

While listening to her mum walking through her room and checking if everything was clean, she put a fork with a piece of egg in her mouth. When the food touched her tongue, pleasure appeared instantly on her face.

„How is it, that you are such a good cook?” Aurora wondered.

„Oh, Aurora, can you imagine how many times in my life I cooked an egg and put a slice of dark bread in the toaster? And also- you cannot be good in everything- for example you are such an amazing singer! Nobody in the whole Box could sing as you do,“ said Dora and patted her on the head. Then for a while, there was silence.

„Mum? Can I tell you something?” asked Aurora when her mother was about to leave the room.

„Of course, sweetheart.“

„Sometimes I feel like you’re doing too much for me. I should be more independent.“

„Oh what are you talking about? Right now I am going to make a breakfast for both of your siblings too.“

When she disappeared in the door, Aurora exhaled slowly. She was kind of glad, because, as always, she didn’t find a trace of untidiness in her room. She knew how important it was for her mother, so she swept the floor and dusted her table every single day. Even now, while thinking about their conversation, she was quietly sweeping and never missed any corner, because she knew her room and the whole house perfectly.

Though sometimes the neverending cleaning started to be tiring, she never complained. Most of the time in the Box she was happy. She was surrounded by her family and the other few people she loved, and when she wanted to be alone, she just went to her little tidy bedroom where she had, until now spent the biggest part of her life.

When she finished sweeping, she turned to her table, where there were some packed seeds laying as usual.

„Nicholas!” said Aurora calmly, smiled and tried to open the cage of her favorite and only pet. „I have some seeds for you, you must be starving!”

When Aurora noticed that the cage was already open, she became so shocked she couldn’t move. She went with her hand everywhere in the cage, but it was useless. The bird wasn’t there.

„Nicholas!” called Aurora his name much louder than the last time. She tried to persuade herself that in Box there was nothing that could’ve happened to him.

And then, in the perfect silence, she heard a very well known noise.

Nicholas started warbling as loudly as always. But this time Aurora was confused. It seemed like the noise came from high over her head. It was kind of more distant than she was used to. She didn't understand how he was able to keep up his body just on the white wall of her room. Usually, when she had some trouble, she called her strong brother Eamon, or their servant Mr. Austin to help her. But this time she just decided against letting the people around do everything for her. She was not a small child anymore.

Aurora took off her shoes and instinctively put her leg on the drawer below her wardrobe, although she had never even tried to do it before. Second drawer, third. She was very afraid that she'd break them, but she tried not to think about it. Aurora reached the top of the wardrobe with her hands. She tried to slowly breathe in and out and then quickly got up, earlier than she realized what she was doing. She felt with her bare feet, that there was a lot of dust, because it was too high for her or mother to see it. Aurora was standing on her wardrobe and her bird's voice was much nearer.

When she raised her hands and tried to find her way around the wall, she suddenly noticed a niche. She never knew there was one in her room. But, thanks to her skills, she quickly captured the disobedient bird in her hands.

Aurora knew she was really high and with a fear that mum would open the door and see her, she was preparing to come down again. But there was

something weird. She felt a bit of sudden cold, similar to an opened fridge. When she touched the place, where there should've been the wall, she felt cold glass.

Aurora panicked. She thought she knew her room perfectly.

She punched the glass. It broke easier than Aurora expected. Absolutely confused and with a bloodied hand, she passed through it. She appeared somewhere, where she surely never had been before. It was even colder there, and the surface she sat on was very hard, uncomfortable and steep. With panic shaking her whole body, she continued moving, because she was sure that coming back through all those shards would be too dangerous.

When she felt the end, taking a big risk, she jumped. It took her some time to realize what had happened. She felt sand under her bare feet. She tried to walk, but stumbled, fell down and hurt her leg. She wanted so much to go back to the safe room she was used to.

Then Aurora, in the cold wind she never felt before, realized something. They had been lying to her, her entire life.

That she was just like everybody else.

That there's just their house they called Box and nothing else.

Nothing outside.

With bitter tears of injustice Aurora fell on her knees.

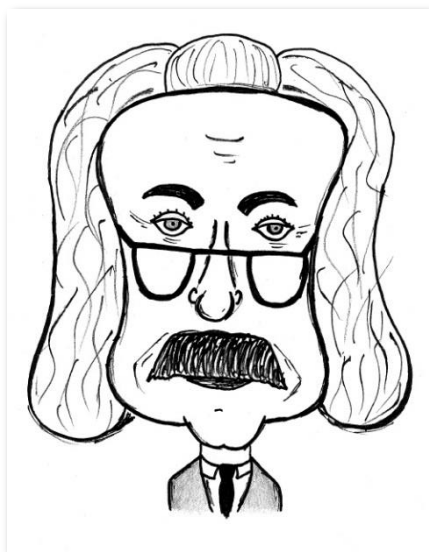
She was out of the Box.

Viktorie Indrová (PMP1)

Karikatury

Štěpánka Pločková (G5)

Kateřina Malá (G5)

Anna Honzová (G5)

Veronika Míčková (G5)

**Marek Orko Vácha:
Nevyžádané rady mládeži
Cesta, Brno 2017, 106 s.**

Myslím, že o této knize jste již určitě museli slyšet, ale snad nebudu nosit dříví do lesa, když o ní napíšu pár řádků. Dostala se ke mně vlastně náhodou vloni na ministrantském táboře, na soustředění sboru Cantate jsem se mohl potkat s jejím autorem a v říjnu jsem ji dostal k narozeninám. Jsem přesvědčen, že se jedná o výjimečnou knihu.

Než se ale nad ní začnu rozplývat, rád bych napsal pár slov o jejím autorovi. Je to nenápadný padesátník z Brna, který slouží jako farář v Lechovicích poblíž Znojma. Kromě toho ale ještě dojíždí do Prahy, kde dělá přednostu Ústavu etiky a humanitních studií 3. lékařské fakulty Univerzity Karlovy a předsedu akademického senátu. Je totiž kromě kněze ještě přírodovědec se specializací na evoluční biologii a lékařskou a enviromentální etiku. Proto už byl dvakrát na expedici do Antarktidy a cestuje po celém světě. Píše přírodovědné, duchovní i duchovně přírodovědné knihy.

„Tahle knížka je tak trochu kulometná palba. Nebo spíš koberecový nálet,“ říká Vácha hned v úvodu a mohu to opravdu potvrdit. Dosud jsem nečetl duchovní literaturu, která by měla takový spád a dynamiku. *Nevyžádané rady mládeži* jsou skoro až napínávé. Autor čtenáře ze všech stran bombarduje myšlenkami, otázkami a připomínkami. A to všechno současným, blízkým, téměř streetartovým jazykem. Upozorňuji ale, že kdo by čekal od knihy nějaké rady,

nenajde jich příliš. Vácha spíše do člověka rýpe, pokládá mu otázky a odpovédím nechává volný průběh. „Kniha je spíše surovým železem k tavení a třibení. Nejsem majitelem konečné pravdy a nečiním si nárok, že takto to je,“ říká sám autor.

Ústřední motivy by se daly shrnout třemi cizími slovy: aktualita, aktivita a intenzita. Prožívat aktuální momenty života, prožívat život aktivně a intenzivně, protože mnoho času nemáme. Toto téma prostupuje celou knihou. Vácha říká věci neotřelé, až skoro kontroverzní. „Neboj se zpochybnit všechno, co se týče víry“ a „Kdo není schopen pořádného hříchu, není schopen ani výrazné ctnosti.“ Říkám to, abyste věděli, že se nejedná o řadovou duchovní literaturu. Varoval jsem vás, chcete-li.

Abych ale nepěl jen chválu, malý flíček najdu: kniha ke konci jede jen setrvačností, veze se na energii prvních stránek. Mohla by být o patnáct stránek kratší, byla by koncentrovanější a všechno důležité by zůstalo. Nuda to ale na konci není, to tím nechci říct.

Kniha mi leží na stole a já do ní každou chvíli nakukuji a většinou nezůstane jen u nakouknutí. Má sto stránek a bude se číst velmi pěkně i nečtenářům. A čtenáři ani nemusí počítat, kolikrát ji už přečetli. Doporučuji.

Petr Hanák (G5)

Odhaduje se, že v jednom akru půdy žije přibližně až 1 milion pavouků. V tropech se toto číslo může přiblížit ke třem milionům. Vědci předpokládají, že člověk není od pavouka vzdálen více než tři metry.

Zdroj:
<https://ifenomen.cz/priroda/pavouci-fakta>

I přes svoji důstojnou váhu (u samců až 250 kg) a řev, který se nese až 8 km daleko, nemusí lev uspět při lovu na dikobrazu, který jako jedno z mála zvířat dokáže útok lva přežít.

Zdroj:
<https://ifenomen.cz/priroda/lvi-zaj%C3%ADmavosti>

Polární medvědi mají ve skutečnosti větší problém s přehříváním než se zimou. I ve velmi chladném počasí se mohou při běhu lehce přehřát. Jejich kožesina izoluje tak dobře, že je problém ledního medvěda zachytit termovizí.

Zdroj:
<http://michal.skrabalek.cz/nazory/300-zajimavosti-o-lidech-prirode-a-vesmiru>

Ráno jsme vždy o 8 mm vyšší, ale v průběhu dne se zase scvrkne na původní výšku. Kosmonauti díky nulové gravitaci narostou o 4 centimetry. Při měsíční kulminaci vlivem gravitace také o něco více vážíme.

Zdroj:
<http://michal.skrabalek.cz/nazory/300-zajimavosti-o-lidech-prirode-a-vesmiru>

Sova má tři víčka. Také je to jediný pták, který při mrkání zavírá horní víčka. Všichni ostatní ptáci zvedají víčka spodní.

Zdroj:
<http://michal.skrabalek.cz/nazory/300-zajimavosti-o-lidech-prirode-a-vesmiru>

Točitá schodiště hradů jsou stavěna ve směru hodinových ručiček, protože rytíři bývali praváci. Při obraně hradu tak byli zvýhodněni proti útočníkům, kteří při dobývání hradu přes schodiště nemohli používat pravou ruku s mečem.

Zdroj:
<http://michal.skrabalek.cz/nazory/300-zajimavosti-o-lidech-prirode-a-vesmiru>

Na Měsíci jsou zrcadla. Umístili je tam astronauti, abychom mohli pomocí odrazu laserových paprsků změřit přesnou vzdálenost ze Země na Měsíc. A kdybyste se přes nějaký dalekohled podívali do zrcadla na Měsíci, viděli byste své grimasy zpožděné o 2,5 vteřiny.

Zdroj:
<http://michal.skrabalek.cz/nazory/300-zajimavosti-o-lidech-prirode-a-vesmiru>

Krokodýl nemůže vystrčit jazyk ani s ním nijak volně pohybovat, protože ho má přirostlý ke spodnímu patru. Krokodýl má také nejsilnější trávení ze všech živočichů. Stráví krunyře želv, kosti, kopyta i Playstation.

Zdroj:
<http://michal.skrabalek.cz/nazory/300-zajimavosti-o-lidech-prirode-a-vesmiru>

Víte, kolik udělá Chuck Norris kliků?
Všechny!

Víte, za jak dlouho vyleze Chuck Norris
Mount Everest?
Za 10 minut, z toho 8 staví sněhuláka.

Proč nemohl Chuck Norris hrát v Tita-
nicu?
Všechny by zachránil.

Chuck Norris umí kopnout mezi oči i
kyklopa.

Jen Chuck Norris dokáže propojit USA
s USB.

Povídají si dvě sousedky:
„Budeme se teď stěhovat do krásného
prostředí.“
„My také budeme v klidnějším.“
„Opravdu? Vy se také stěhujete?“
„Ne, my zůstáváme.“

Jak se jmenoval Japonec, který vymyslel
stan?
Nacochata.

Stezka odvahy se ještě zvládnout dá, ale
bez wi-fi toho už je dost.

Pracuji na 100%:
18% pondělí,
23% úterý,
25% středa,
22% čtvrtek,
12% pátek.

Nekvalitní horolezecká výbava má dvě
výhody: je levná a vydrží do konce života.

Sedí Kohn s Roubíčkem v kavárně a ko-
lem vede trasa maratonského závodu.
„Roubíček, poslouchejte!“ povídá Kohn,
„proč oni vlastně běží?“
„No první dostane cenu...“ odpoví Roubí-
ček.
„To je jasné, ale proč běží ti ostatní?“

Aneta Vobořilová (G3)

**Lercháč – školní časopis studentů
Cyrilometodějského gymnázia a
střední odborné školy pedagogické
Brno**

Redakční rada:

Michala Marečková, Matěj Standara,
Helena Císařová, Simona Kapitániková,
Tomáš Javora, Aneta Vobořilová, Petr
Hanák, Mgr. Monika Vondráková, Ph.D.
(S. Cyrila)

Jazyková korektura a sazba:

Mgr. Monika Vondráková, Ph.D.
(S. Cyrila)

Návrh titulní strany:

Zbyněk Řehoř

Redakce:

Lerchova 63, 602 00 Brno

Časopis vychází za podpory Společenství
přátel Cyrilometodějské školy Brno z. s.

Veškeré příspěvky jsou přijímány výhrad-
ně v elektronické podobě v maximálním
rozsahu tří normostran na adrese [caso-
pis@cmgp.cz](mailto:caso-
pis@cmgp.cz). Redakce si vyhrazuje právo
na jejich případné zkrácení.

Toto číslo vychází v květnu 2018.
Jeho elektronickou podobu naleznete na
[http://www.cmgp.cz/skolni-casopis-
lerchac/](http://www.cmgp.cz/skolni-casopis-
lerchac/).

Uzávěrka příštího čísla je 31. 10. 2018.